



Els consagrats, sembradors d'esperança

Romà Casanova, bisbe de Vic



Al llarg dels segles en el si de l'Església han sorgit persones que, amb un desig de lliurar-se més intensament al Senyor, han constituït comunitats fraternals amb carismes diversos. Són els ordes, congregacions i instituts religiosos, així com també formes de consagració laicals. Tots ells, en camps diversos, fruit de la inspiració de l'Esperit Sant, es poden aglutinar en dues formes de vida: la contemplativa i l'apostòlica; encara que l'aspecte contemplatiu de pregària i vida reglada sempre ha de ser present en tota vida consagrada, així com tampoc no hi pot mancar l'aspecte apostòlic.

El nostre bisbat és ric en presència de la vida consagrada, tot i que va minvant

El nostre bisbat és ric de presència religiosa, tot i que va minvant per la manca de fe en el nostre poble. A més, som una Església gran bressol de congregacions religioses en el segle XIX i principis del XX. Amb motiu de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, que se celebra el 2 de febrer, festa de la Presentació del Senyor, és un deure de justícia agrair al Senyor el testimoniatge de les persones consagrades en tants llocs al llarg dels anys. Les obres de servei, tant en el camp de l'educació, com en el de la sanitat i l'assistencial, així com en el de la pregària en el

silenci del claustre i en el del servei a les parròquies i a la societat, han de ser ponderades com una sembra d'esperança en el cor de moltíssima gent.

Estem celebrant el Jubileu del 2025 i, per indicació del Sant Pare, el tema de l'esperança ha de fer-se present tot aquest any de manera especial. Per això és bo que mirem el testimoniatge propi de la vida consagrada des de la perspectiva d'aquesta virtut teològica, tan necessària en el nostre món. De fet, els religiosos i religioses en raó de la seva consagració a Déu, per mitjà dels vots evangèlics de pobresa, castedat i obediència, són enmig de la societat testimonis d'esperança. La seva mateixa existència ja parla d'esperança. Perquè, ¿quin sentit té la seva opció de lliurar-se al Senyor, per al servei dels germans, per mitjà dels vots evangèlics, sinó manifestar l'absolutesa de l'amor a Déu i al seu Regne? La vida d'especial consagració fa present avui la nostra esperança: quan Déu serà tot per a tots. Els religiosos són com els ametllers que, arriscant els seus fruits, anuncien la primavera abans que hagi arribat. Certament, la vida consagrada és risc i aventura, amb la certesa que *l'esperança no pot defraudar ningú, perquè l'amor de Déu ha estat vessat en els nostres cors per l'Esperit Sant que ens ha estat donat* (Rm 5,5).

